

Посланица та на богове тѣ, Ирида, слѣзла на земя та и внушила на престарѣлаго Приама, да иде въ стана при Ахилла, за да искупи сына си. Приамъ станѣлъ, заповѣдалъ да впрегнѣтъ колесница та и покровителствуемъ отъ Гермеса (Меркурія,) въ ноцна та тъмина, минѣлъ по край стана на Гърцы тѣ и слѣзаль право при чадѣра на Ахилла. Герой тѣ си почиваше. Старый тѣ царь, прегърнѣ му колѣнѣ тѣ и цалуваше рѣцѣ тѣ, кои то умъртвихѣ толкози неговы сынове. „Богopodobный Ахилле, думаше той: припомни баща си, кой то е старъ, като мене. Може и той, утѣненъ отъ враждебны съсѣды, да са намѣрва сега смутенъ и безъ помощь. Но нему е останѣла надѣжда да са види пакъ съ любимыя си сынъ. А азъ имахъ петъдесетъ сынове, — деветънайсетъ тѣ отъ една жена. — и по многото отъ тѣхъ похити тѣзи война, и най подирь азъ са лишихъ отъ единственныя си сынъ, кой то можеше да защити града и насъ синцаны. Сега додохъ тука да искупѣ отъ тебѣ моя сынъ, моего Гектора и донесохъ безчисленны пары за искупъ. Побой са богове тѣ, Пелиде, съжели ма, припомни баща си. Докарало ми са е да претърпѣ, кое то не е страдалъ ни единъ челѣкъ, — азъ цалувамъ рѣка та, коя то е умъртвила мои тѣ дѣца!“ Тѣй говорялъ старецъ тѣ, и герой тѣ, като си припомнилъ баща си, кротко олувилъ за рѣка стареца. Приамъ паднѣлъ пакъ на крака та на Пелида и заплакалъ; и Ахиллъ плачаше за баща си, за пріятеля си, и сичкій тѣ чадѣръ са напѣлни съ стенанье.

Но Ахиллъ са подигнѣлъ, като левъ, и излѣзаль на вѣнъ и подирь него сподвижници тѣ му. Предъ чадѣра, тѣ испрегнѣхѣ конье тѣ и введохѣ вѣстника. Послѣ снехѣ искупны тѣ дарове отъ колесница та, като оставлихѣ само дрехи тѣ и туника та за да обвѣжтъ въ тѣхъ прилично тѣло то на Гектора. Подирь туй Ахиллъ заповѣдалъ, далечъ отъ чадѣра и безъ да види баща та, да омыжтъ трупа, да го помажатъ и облекѣтъ какъ то прилича. Самъ си Ахиллъ го турилъ на приготвено то ложе и докато другари тѣ Ахилловы подигали умрѣлыя